

Yêu Em Lại Một Lần

Contents

Yêu Em Lại Một Lần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18

Yêu Em Lại Một Lần

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, ngược, sủng. HEMột cuộc hôn nhân từ một phía khi cô vì hắn mà bất chấp mạng sống, còn đối với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lai-mot-lan>

1. Chương 1

- Cho em một đứa con được chứ?
- Anh không thể.

Mẽ Y Đường nhìn người chồng yêu quý của mình mà cười chua chát, đôi mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng nhạt nhòa, chẳng biết làm gì hơn cô chỉ biết lặng im và cam chịu.

- Viễn, em đói rồi chúng ta ra ngoài ăn thôi!

Tô Mộc Niên tươi cười ôm eo chồng cô đẩy âu yếm, Thiếu Viễn liền đưa tay bẹo má cô ta sủng ái rồi hai người họ cùng sánh bước rời khỏi.

Trong cuộc tình này cô vốn dĩ là người thứ ba chen chân vào,lại được diễm phúc làm vợ của anh chứ không phải Mộc Niên kia,có phải cô nên cảm thấy mãn nguyện rồi không?

- Nhưng em lại mãi mãi chẳng thể có được anh làm của riêng mình, cũng chỉ là hữu danh vô phận mà thôi!

Còn nhớ,ngày ấy cô vì anh mà bất chấp mạng sống,anh lại vì mang ơn mà đồng ý lấy cô. Thật nực cười cho một đám cưới không có tình yêu trọn vẹn!

Con gái mà nói,mấy ai không đa tình? Như một lẽ thường tình,cô yêu anh khắc cốt ghi tâm. Như mặt trời và mặt đất,vốn chẳng thể tách rời tưởng như rất gần mà với mãi không thấy nhau...

- Viễn,anh hư quá,uống đến say không biết trời đất.

Lúc hai người họ về nhà cũng là gần nửa đêm, cô ngồi trong phòng hướng đôi mắt u buồn nhìn ra khoảng trời đêm tĩnh mịch,bầu trời ấy thật quá đổi thê lương!

- Chị Đường, mau giúp tôi chuẩn bị nước ấm.

Từ bên ngoài tiếng Mộc Niên gọi cô vang vọng cả căn nhà,Y Đường đang ngồi thẩn thờ nghe người ta gọi tên thì bất giác giật mình,sau lại tự cười một mình,cô cười chính là đang tự giễu bản thân quá nhu nhược!

Y Đường bước ra ngoài, ngay lập tức đập vào mắt cô là màn hoan ái mặn nồng của Thiếu Viễn và Tôn Mộc Niên:

- Từ từ thôi Viễn,anh hư quá,nhờ người nhìn thấy thì sao!

Tôn Mộc Niên vừa nói vừa hướng đôi mắt yêu kiều về phía cô đầy nhạo báng,kiêu ngạo,cô ta nhẹ nhàng cong khóe môi tươi cười với cô.

- Lo gì chứ.

Thiếu Viễn chẳng quan tâm đến sự hiện diện của cô, cả thân hình đàn ông to lớn đè lên người Mộc Niên,đôi môi bạc triển miên vẫn vương trên cơ thể người phụ nữ mềm mại thơm mát.

- Nước ấm tôi để trên bàn.

Y Đường nở nụ cười nhạt nhẽo rồi quay lưng bước thẳng về phòng. Bên ngoài một bầu không khí nóng rực đầy hoan ái,bên trong phòng lại lạnh lẽo đến bức người,thật quá là nghịch cảnh,cô tự ngộ nhận rằng đây chính là quả báo khi cố chen chân vào tình cảm của hai người họ. Thực,khi quá thủy chung với tình yêu lầm lỗi của mình,người nhận tổn thương hơn cả chính là bản thân cô...nhưng người không thể dứt ra cũng chính là cô...vì vậy cô vẫn cứ yêu dù nó là đau khổ.

2. Chương 2

Mấy ngày nay bỗng nhiên Tôn Mộc Niên không ăn uống được,hễ cứ ăn vào là lại nôn thốc nôn tháo,lúc đầu còn nhẹ sau lại càng thêm nặng gần như không thể ăn bất cứ đồ gì, Thiếu Viễn thấy vậy vô cùng tức giận quát Y Đường:

- Cô đã bỏ gì vào thức ăn? Tôi thật không ngờ loại đàn bà như cô lại có dã tâm như vậy.

Đạo gần đây Tôn Mộc Niên cảm thấy mệt trong người không muốn ra ngoài ăn tối như mọi khi nữa mà ở nhà bắt cô nấu cơm cho ả ta ăn. Sau khi ăn mấy ngày thì ra tình trạng như hôm nay, ngay đến chính bản thân cô cũng ăn thức ăn ấy thì hỏi cô có thể bỏ gì vào được chứ? Thật khôi hài mà.

- Em chẳng làm gì có lỗi với hai người.

Y Đường trả lời mà cổ họng nghèn nghẹn,chỉ là cô thấy bản thân mình thật đáng thương, chịu oan mà không cách nào thanh minh.

” Bóp ”

Tô Mộc Niên giơ tay tát thẳng vào mặt cô không chút nề hà,ả trợn mắt nhìn cô căm phẫn, cô ta nói mà như hét vào mặt cô:

- Từ khi xen vào tình cảm giữa chúng tôi cô đã sai rồi.

Y Đường đưa tay ôm bên má in hằn năm đầu ngón tay đỏ ửng,cô bỗng nhếch miệng cười mỉa.

” Chát ”

- Nếu không phải cô tham sống sợ chết thì ngày hôm nay tôi có cơ hội xem vào giữa hai người sao? Loại đàn bà như cô vốn không xứng,mãi mãi không xứng ngang hàng với tôi.

Một cái tát mạnh mẽ đáp xuống mặt Mộc Niên khiến cô ta ngã nhào xuống đất. Thiếu Viễn bàng hoàng nhìn cô,hắn đương đưa tay lên đánh cô nhưng lại bất lực mà buông xuống:

- Cô mau cút khỏi nhà của tôi.

Hắn cúi xuống lo lắng xem Mộc Niên đang ngã dưới sàn,tổ ra rất tức giận đuổi cô khỏi nhà,hai bàn tay cô xiết thật chặt cuộn thành nắm đấm:

- Tôi không đi.

Mẽ Y Đường trả lời dứt khoát rồi lạnh lùng bước về phòng nhưng đi được vài bước thì nghe được tiếng hét thất thanh của Tô Mộc Niên,cô vội vàng quay lại,trên mặt sàn một vũng máu đỏ tươi, mặt Mộc Niên cắt không còn giọt máu chẳng bao lâu cô ta ngất lim đi. Thiếu Viễn vô cùng hốt hoảng,ôm Mộc Niên ra xe, còn không quên buông lại lời tàn nhẫn:

- Mộc Niên cô ấy có mệnh hệ gì tôi sẽ trả lại cho cô gấp vạn lần.

Tâm trí Y Đường thực có chút rối loạn,nếu thực sự Tô Mộc Niên xảy ra chuyện gì thì đây là lỗi của cô sao? Không...không, cô vốn chỉ tát cô ta một bạt tai,cớ gì gây tổn hại nặng nề được? Nhất định là như vậy rồi,cô ta sẽ không sao đâu.

Cả đêm hôm ấy Y Đường mất ngủ,cô cứ vậy mà ngồi thẩn thờ trên bệ cửa sổ ngắm sao trời rồi lại suy nghĩ đến những chuyện đã xảy ra,thật như một trò chơi khôi hài!

3. Chương 3

“Chát”

- Anh đánh tôi?

Mẽ Y Đường bàng hoàng nhìn chồng mình, lúc này cả gian phòng chìm trong bầu không khí vô cùng nặng nề. Thiếu Viễn nhìn cô chăm chăm,ánh mắt hắn lên tia máu,hắn tức giận mà rít lên từng tiếng:

- Cô xem chuyện hay cô vừa mới làm đi. Tôi thật không ngờ mình lại mang rắn độc về nhà. Đáng lẽ ra tôi không nên lấy cô,đồ đàn bà như cô thật quá độc ác.

Bàn tay to lớn của hắn xiết chặt cổ cô,không khí từng chút từng chút một dần cạn kiệt.

Y Đường không phản kháng,chỉ nở nụ cười châm biếm,cô nói bằng giọng dứt khoát:

- Tôi sẽ còn làm những điều tốt đẹp hơn kia,cô ta mất đi đứa con thì đã là gì. Chỉ cần tôi còn sống,anh và cô ta đừng hòng ngày nào được yên ổn.

Cô nhấn mạnh từng chữ từng chữ một,lúc này sắc mặt cô đã nhợt nhạt đi rất nhiều,không khí cũng chỉ đủ duy trì sự sống yếu ớt.

- Được lắm tôi cho cô toại nguyện.

Thế rồi bàn tay Thiếu Viễn càng xiết chặt cổ cô hơn, khung cảnh trước mặt bỗng chốc trở nên mờ nhòe, Mẹ Y Đường trong lúc đầu óc mơ hồ vẫn dứt khoát nói:

- Có làm ma tôi cũng sẽ bám theo hai người, anh hãy nhớ lấy.

Tô Mộc Niên có thai được 1 tuần, nhưng lúc biết tin cũng là lúc đứa bé đã chết. Nằm trên giường bệnh, bàn tay trắng bệch của cô ta nắm chặt ga giường:

- Thiếu Viễn, con của chúng ta đã chết như thế nào em sẽ không quên. Mẹ Y Đường, vợ anh ấy mà, em sẽ kiện cô ta, vĩnh viễn không để cô ta sống yên ổn.

Thiếu Viễn nhìn Tô Mộc Niên đầy đau khổ, đứa con đầu tiên của hắn chưa kịp chào đời đã bị tước đoạt sự sống làm sao hắn có thể để yên chuyện này được, Thiếu Viễn ôm Mộc Niên vào lòng, khẽ trấn an cô ta:

- Đợi em khỏe lại chúng ta sẽ mời luật sư kiện Mẹ Y Đường.

Khi cô tỉnh lại đã là một ngày sau đó, cả cơ thể đau nhức vô cùng, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo một khoảng thời gian dài ít nhiều cũng đã bị nhiễm lạnh, căn nhà im lìm không một bóng người, Y Đường khó khăn lắm mới có thể đứng dậy đi về phòng mình. Những giọt nước mắt mặn chát phủ kín khuôn mặt nhợt nhạt của cô, nhìn bản thân mình trong gương cô lại thấy chua chát, nơi cần cổ trắng ngần đã bầm tím dấu vết nắm ngón tay. Y Đường cười đắng, là hắn ép cô thành người xấu, vốn dĩ việc Tô Mộc Niên sảy thai là việc ngoài ý muốn, nếu sớm biết cô ta có thai cô sẽ không ra tay đánh người, hơn cả điều khiến cô thấy thật nực cười chính là bản thân Thiếu Viễn anh ta biết đây không phải lỗi của cô vẫn ra tay tàn nhẫn, đổ hết tội lỗi lên đầu cô... thật quá oang uổng rồi.

- Tôi sẽ không để các người dễ dàng đạt được mục đích, trả lại các người từng thứ một.

4. Chương 4

- Cô chuẩn bị hầu tòa đi. Tôi nhất định khiến cô phải trả giá.

Thiếu Viễn nói qua điện thoại, ngữ khí vô cùng cao ngạo. Y Đường điềm đạm mà cười nhẹ, cô đáp lại hắn bằng sự thờ ơ, hờ hững:

- Nếu như đó là điều anh muốn.

Nói rồi cô cắt ngang cuộc nói chuyện, chỉ đến khi đã tắt điện thoại cô mới có thể mặc sức mà buông thả bản thân trong nỗi đau đớn, bi thương. Người ta nói “một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa”, mà thật không ngờ nói trở mặt liền cắt đứt đoạn tình duyên này. Nếu hắn biết đến tận bây giờ, sau tất cả những gì hắn làm, trong tim cô vẫn luôn khắc cốt ghi tâm hình bóng người chồng cô luôn yêu thương bao dung thì đúng thật là đã làm trò cười cho bọn họ rồi.

- Tôi cũng muốn hận anh, nhưng lại hận hơn cả chính là thứ tình yêu lầm đường lạc lối này. Thiếu Viễn, thứ anh mang đến cho tôi, nhất định tôi sẽ trả lại anh. Còn thứ tình cảm dây dưa này, tôi lại không thể trả lại...

Mẹ Y Đường xiết chặt hai bàn tay, cô cười trong nước mắt, tại sao yêu lại đau khổ như vậy? Thật quá bi lụy!

- Tôi muốn gặp luật sư Cố.

- Chào cô Mẹ, hiện giờ luật sư Cố đang có một cuộc họp, cô có thể hẹn gặp lần sau không?

- Bao giờ cuộc họp kết thúc?

- Khoảng 3h chiều.

Y Đường nhìn đồng hồ trên tay, đợi 3 tiếng lặn, cô khẽ thở dài nói với cô thư kí

- Tôi ra ghé đợi, bao giờ anh ta hợp xong hãy bảo tôi đến tìm.

- Vâng.

Trong một căn phòng rộng lớn, đồ dùng được bố trí ngăn nắp, đối diện cửa ra vào là một bức tường bằng kính cường lực nhìn ra một khu vườn đang độ trổ hoa, tạo cho người ta cảm giác nhàn nhã thư thái vô cùng. Trên bàn làm việc, tài liệu được sắp xếp gọn gàng, Cố Lâm Duật đang chăm chú xem xét một vụ kiện tụng nào đó:

- Luật sư Cố, tôi đã làm theo lời anh dặn.

- Tốt.

- Nhưng, cô Mễ...

- Cứ để cô ta đợi.

Cố Lâm Duật cười nhạt rồi lại tiếp tục đọc tài liệu, một lúc sau hần bỗng ngẩng đầu lên:

- Cô đang pha gì đấy?

- Tôi pha cafe cho cô Mễ.

- Lấy nước khoáng đi, cô ta không được uống cafe.

- Dạ....

- Có chuyện gì?

Thấy cô thư kí áp ứng, Cố Lâm Duật liền đặt tập tài liệu trên tay xuống bàn, ngẩng đầu nhìn cô ta:

- Chỉ là tôi thấy hình như anh rất quan tâm cô Mễ.

- Đó không phải chuyện của cô, mau ra ngoài đi.

Cố Lâm Duật hình như tỏ vẻ không vui trước sự nhiều chuyện của cô thư kí, nhưng từ đáy mắt anh lại tỏa ra thứ dịu dàng ấm áp khi nhắc đến Y Đường...

——- Vài năm trước ——

- Sau này anh muốn làm luật sư thật sao?

Y Đường ngồi đối diện Cố Lâm Duật, cô tỏ ra rất thích thú với vấn đề này nên nhiệt tình dò hỏi. Lâm Duật cười nhạt, anh với tay cốc đầu cô:

- Ủ, không phải em cũng thích nó sao?

Mặt Y Đường bỗng chốc buồn thiu, cô cúi gằm xuống bàn một hồi lâu rồi lại coi như chưa có chuyện gì cô ngẩng đầu lên mỉm cười thật tươi nhìn anh.

- Là vì cậu ta?

- Anh biết rồi à. Thiếu Viên anh ấy không thích con gái làm bên luật.

Cố Lâm Duật khẽ nhếch môi, anh lặng im nhìn người con gái trước mặt lòng quặn thắt mà vẫn phải giả bộ vui vẻ.

- À, sau này nhất định anh phải làm luật sư cho em đấy!

- Luật sư giúp em ly hôn.

Lâm Duật nhàn nhạt đáp, câu nói của anh làm Y Đường tức đến tím mặt, cô chẳng buồn nói chuyện với anh nữa mà bỏ đi chỗ khác.

Cũng thật là nhanh, đã trôi qua 2 năm,từ sau khi tốt nghiệp anh và cô không còn gặp nhau,ngày cô kết hôn cũng là lúc anh thật sự buông bỏ...chỉ là không ngờ gặp lại rồi mới biết là do bản thân anh cố ép mình quên cô,tự sâu thẳm trong trái tim vẫn luôn có một khoảng trống chờ đợi được lấp đầy.

5. Chương 5

- Bây giờ đã là 3 rưỡi rồi,sao luật sư Cố vẫn chưa họp xong vậy?

Y Đường vừa nhìn đồng hồ vừa khó hiểu hỏi cô thư kí,đợi suốt 3 tiếng rưỡi chân cô cũng tê hết rồi.

- Xin lỗi cô Mễ, lúc này luật sư Cố có nhắn tin là phải đi ăn cùng với khách hàng nên chắc sẽ về muộn. Luật sư Cố còn nói,nếu cô Mễ không chờ được thì có thể về trước.

- Cô có biết mấy giờ anh ta về không?

- Luật sư Cố chỉ nói sẽ về muộn thôi ạ.

Mễ Y Đường khẽ thở dài, cô cầm túi xách đứng dậy đầy thất vọng:

- Ủm, mai tôi sẽ lại tới.

- Vâng,cô đi thông thả.

- Luật sư Cố,cô Mễ đã đi rồi.

- Ừ.

Cố Lâm Duật nhàn nhạt nói, anh cười mà như không cười, chỉ là một cái nhếch môi hờ hững,người con gái này vẫn chẳng đủ kiên nhẫn để chờ đợi anh. Nhưng biết sao đây,thời gian của anh đều vì cô mà có thể lãng phí.

Mễ Y Đường đi dọc con phố được bao phủ bởi hai hàng cây dài chạy dọc tít tắp, cô cứ vậy mà bước từng bước chân rời rạc. Hình như cũng lâu rồi cô không đi trên con đường này và cũng rất lâu rồi cô không về thăm bố mẹ mình thì phải,cô đúng là người con bất hiếu. Ngay từ đầu cô nên nghe theo lời bố mẹ,không nên mù quáng trong tình yêu để bây giờ lãnh hậu quả thật đau đớn. Nếu bây giờ họ biết con gái mình ra nông nổi như thế này chắc chắn sẽ rất thương tâm.

Cô về đến nhà cũng đã là 8h tối, vừa bước vào cửa đã thấy đồ đạc của mình bị vứt thành đống trong phòng khách,tiếp đó là tiếng nói đầy mỉa mai của Tô Mộc Niên:

- Cô về rồi sao,mau mang đồ của cô vứt khỏi đây.

- Đây là gì?

Mễ Y Đường nhìn đồ đạc của mình rồi lại ngược mặt lên nhìn Tô Mộc Niên vô cùng khinh thường, vốn dĩ cô cũng không khó để đoán ra mục đích của ả ta,chỉ là không nghĩ ả lại có thể ngông cuồng đến vậy.

- Còn gì nữa,mất cô đâu có mù,dem đồ đạc của cô biến khỏi căn nhà này đi.

- Y Đường, đây là đơn ly hôn,cô mau kí vào đây rồi rời khỏi căn nhà này.

Thiếu Viễn nhìn cô đầy chán ghét,hắn đưa cho cô tờ giấy đã có chữ kí của mình. Y Đường nhìn thấy tờ giấy đó không những không ngỡ ngàng mà chỉ cười lạnh bước qua người Thiếu Viễn đi thẳng vào nhà,cô đến trước mặt Tô Mộc Niên:

- Đây là nhà của tôi,cô không có quyền đuổi.

- Nếu cô không đi tôi sẽ kiện cô ra tòa tội cố ý gây thương tích.

Tô Mộc Niên nhìn cô chăm chăm, ả nói bằng giọng ngạo mạn vô cùng, Y Đường cười mỉa mai,cô đưa tay nắm trọn cái cằm trắng ngần của ả.

- Haha, vậy thì trước tiên tôi phải kiện cô tội danh xâm nhập gia cư bất hợp pháp rồi. Trên giấy tờ tôi vẫn là vợ của Thiếu Viễn, anh ta ngoại tình với cô tôi chưa kiện hai người thì thôi,lấy thà gì đòi kiện lại tôi.

Tô Mộc Niên khó chịu hất tay cô, ả trợn mắt đầy tức giận,đương giờ tay tát cô thì bị Thiếu Viễn cản lại:

- Anh?

- Để anh,em về phòng nghỉ trước đi,mới ra viện nên cẩn thận sức khỏe.

Bị Thiếu Viễn nói vậy ả đành hậm hực bỏ về phòng, còn không quên lườm cô căm phẫn. Đáp lại chỉ là sự điềm đạm hờ hững của Y Đình.

- Cô mau kí đi.

- Tôi nói rồi,tôi không kí.

- Cô.....được lắm,vậy đừng trách tôi ra tay độc ác.

Nói rồi Thiếu Viễn tóm chặt lấy tay cô,hắn nhét chiếc bút bi ép cô kí bằng được thì thôi. Bàn tay cô bị hắn ép đau đến chảy máu,cô vẫn kiên quyết chống trả,nhất định không chịu kí vào giấy ly hôn:

- Anh có làm cái gì tôi cũng không kí.

- Con tiện nhân này.

Thiếu Viễn tức giận giơ tay lên tát cô,nhưng bàn tay ở giữa không trung thì bị chặn đứng lại:

- Tôi là luật sư riêng của cô Mẽ, thân chủ của tôi có thể kiện anh tội cố ý gây thương tích.

Cố Lâm Duật cười nhạt,anh lạnh lùng vứt cánh tay của Thiếu Viễn xuống,nhìn hắn đầy khinh bỉ rồi bước đến bên cô cầm tờ giấy ly hôn đã bị vò nát:

- Anh đang ép thân chủ của tôi kí vào giấy ly hôn sao?

- Là cô ta ép tôi.

Thiếu Viễn nhìn Y Đường đầy tức giận,mắt hắn nổi lên những tia máu đỏ rực,hắn điên rồi.

- Thân chủ tôi có thể khiến anh ngồi tù. Vì vậy xin anh biết chừng mực.

Nói rồi Cố Lâm Duật nắm lấy bàn tay đang chảy máu của cô,nhìn đầy xót xa,thực là muốn đánh tên đàn ông vũ phu kia một trận. Anh cố kìm nén lại cơn thịnh nộ,kéo cô ra khỏi căn nhà đó,thật không ngờ xa anh rồi cuộc sống của cô lại thành ra như vậy,thì ra đây là cuộc sống cô hằng mơ ước sao? Cố Duật Lâm cười đắng.

6. Chương 6

- Lâm Duật....

- Ngồi yên.

Cố Lâm Duật nhìn bàn tay bị thương của cô mà lòng quặn lại,cổ đau thương ngập tràn phẫn uất.Lòng bàn tay trắng nõn bị một vết cứa dài tứa máu, anh cẩn thận băng bó lại cho cô,thật nhẹ nhàng như sợ sẽ làm cô bị đau.

- Lâm Duật, em biết anh định hỏi em điều gì,nhưng xin anh đừng hỏi gì cả. Em mệt mỏi lắm rồi.

Y Đường dựa người vào thành ghế, cả cơ thể mệt mỏi không còn sức cựa mình. Cô vốn đâu có mạnh mẽ, về mạnh mẽ cô trưng ra họ xem đều là giả tạo, con người cô từ trước đến giờ luôn hòa nhã nhưng là bọn họ ép cô, khi chịu quá nhiều vết thương chồng chất lên nhau con người cư nhiên sẽ chẳng còn thấy đau....thể nào mà tim cô vẫn thấy nhói, phải chăng vết thương chưa đủ nhiều để cô quên đi đau đớn?

Cố Lâm Duật vẫn im lặng mà lái xe, anh không muốn làm phiền cô, càng không muốn cô thêm ưu sầu. Chỉ là anh thấy người đàn ông năm xưa cô chọn thật đê hèn, hẳn ta không xứng có được tình yêu của cô...cái gì anh cũng hơn hẳn, nhưng lại thua hẳn thậm bại khi không phải người cô chọn.

Về đến nhà của mình, Cố Lâm Duật nhẹ nhàng lay người cô:

- Đây là đâu?

Y Đường nheo mắt nhìn ra bên ngoài, qua tấm kính trong suốt, cô nhìn thấy một ngôi nhà xa lạ

- Nhà tôi.

Cố Lâm Duật mở cửa xe cho cô, thấy cô vẫn ngồi thẫn người không chịu xuống, anh nhếch môi cười nhạt, nói bằng giọng giễu cợt:

- Yên tâm, nhà tôi không giống nhà em.

Một câu nói mà chất chứa bao hàm ý, là anh đang mỉa mai cô sao? Y Đường nhìn anh, khẽ gật đầu rồi xuống xe.

Vào trong nhà, cô ngồi trên sofa nhìn xung quanh một lượt, căn nhà không lớn nhưng rất thoải mái, rất ấm áp. Mọi thứ được bố trí rất hợp lý, gọn gàng không bừa bộn như cô vẫn nghĩ.

- Phòng ngủ ở trên tầng.

- Vậy anh ngủ đâu?

- Nếu em cho tôi ngủ chung.

Cố Lâm Duật nhàn nhạt nói, rồi hẳn đi xuống bếp không để cô đáp lại câu nào nữa. Vài phút sau hẳn mang lên cho cô một ly sữa nóng, đáng vẻ ưu nhã điềm đạm vô cùng:

- Uống đi rồi đi ngủ.

Anh ngồi đối diện cô, cầm tờ báo cùng tách cafe nghi ngút khói của mình, vừa đọc lại thỉnh thoảng nhấp vài ngụm.

- Anh không định ngủ sao? Cafe sẽ khiến anh mất ngủ đấy.

- Không sao, vẫn là hơn để em mất ngủ.

Anh còn nhớ, lần đó cô cũng thích thú khi nhìn thấy anh uống cafe, đương nhiên là anh không hề biết hậu quả như thế nào nên cư nhiên đưa ly cafe cho cô uống. Vậy là đêm hôm ấy cô không ngủ được nằm trên giường nhắn tin cho anh cả một đêm, anh dường có buồn ngủ cũng phải cố mở mắt mà nhắn tin với cô...rồi sáng hôm sau anh như người mất hồn đi lên trường với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc.

- Lâm Duật, anh không có gì muốn hỏi em sao?

- Đi ngủ đi.

Cố Lâm Duật lạnh lùng nói, anh cũng chẳng buồn ngược mặt lên nhìn cô, từ bao giờ anh lại lãnh đạm với cô như thế này? Lâm Duật lúc trước của cô đã không còn nữa rồi, anh bây giờ quá xa lạ khiến cô cảm giác thực không thoải mái tươi cười với anh.

- Qua đây.

Anh bỗng lên tiếng gọi cô lại, tờ báo cũng đã được đặt xuống bàn, anh đang nhìn cô đầy trù mến, dưới ánh đèn lê ông đôi mắt anh lấp lánh huyền ảo, đẹp đẽ vô cùng:

- Em lạ chỗ sẽ không ngủ được đâu, lấy chăn ra đây tôi ru em ngủ.

- Vâng.

Y Đường cười nhẹ, thực là cô sẽ không thể ngủ ở nơi xa lạ như thế này. Ngày mới kết hôn, đêm nào cô cũng ngồi bên bệ cửa nhìn lên bầu trời nghĩ đến những câu chuyện vô thưởng vô phạt cho đến khi quá mệt mà lim đi thì mới thôi.

Cô nằm trên đùi anh, chiếc chăn mỏng phủ ngang người, ở bên anh lúc nào cô cũng cảm thấy vô cùng bình yên và ấm áp.

- Anh hát cho em nghe đi, lâu rồi em không nghe anh hát.

- Được.

Cổ Lâm Duật hát, chất giọng trầm ấm vang lên nhẹ nhàng, du dương như tiếng đàn vĩ cầm, buồn da diết như khúc “Thần Thoại”.

”Dù lệ có rơi phủ đầy khắp mây trời

Nguyễn mãi yêu kiếp này”

7. Chương 7

- Tôi có chuyện muốn thương lượng với cô. Chúng ta gặp nhau đi.

Tiếng Tô Mộc Niên đều đều trong điện thoại, xem ra những điều liên quan đến cô ta thập phần chẳng có gì là tốt đẹp cả. Y Đường khẽ cười khẩy, khuôn mặt đầy thích thú chờ đợi kịch hay của cô ta:

- Được.

Tô Mộc Niên đặt một phòng ăn khá rộng rãi, cách bố trí hơi hướng phong cách Châu Âu, giữa căn phòng kê một bộ sofa lớn và một chiếc bàn vừa vặn. Cô ta ngồi trên sofa nở nụ cười vô cùng quý dị, những ngón tay thon thả cầm ly rượu vang đỏ khẽ lắc lắc, nước trong ly sóng sánh tạo thành những con sóng va vào thành thủy tinh, dưới ánh đèn lè ông lại càng thêm huyền ảo.

- Hôm nay em định cho anh ăn gì đây?

Từ đằng sau ả một người đàn ông to lớn béo tốt chỉ khoác trên mình chiếc khăn tắm hững hờ ngang hông để lộ cả chiếc bụng mỡ lúc lắc theo từng bước đi, hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của Tô Mộc Niên, đôi mắt dán chặt vào bộ ngực sữa ẩn hiện sau lớp váy mỏng.

- Phó tổng, anh làm gì mà phải nôn nóng, đến lúc thức ăn sẽ bùng đến miệng anh thôi.

Mộc Niên khéo léo thoát khỏi vòng tay của gã, ả rót một ly rượu:

- Mời Phó tổng, có mời nhắm ắt hẳn cần thêm rượu.

- Mời nào ngon bằng em chứ.

Gã cười dâm dăng đưa bàn tay to béo lên vuốt má Mộc Niên, từ tận đáy lòng ả trào lên cổ chán ghét, nếu không phải gã có thể lợi dụng thì cũng đừng mơ cô ta sẽ để cho một con sói già ở bên cạnh mình.

- Phó tổng, đến giờ rồi, người cũng sắp đến, anh mau vào trong đi.

Tô Mộc Niên cười quý quýt, cái nhếch môi cong vút tựa sắp có một màn hoan ái vô cùng đặc sắc đáng để mong chờ!

- Vũ Tình, cô ta đặt phòng bao nhiêu?

- Dạ, là căn phòng lớn trên tầng hai.

Mẽ Y Đường cười đầy khinh bỉ, cô phải công nhận Tô Mộc Niên rất cao tay nhưng núi cao còn có núi cao hơn. Thế nào lại chọn trúng nhà hàng này, thật đáng tiếc cho cái kế hoạch thâm hiểm kia, giúp cô dễ dàng lật đổ ván cờ. Cho dù vậy cũng sẽ không kém phần vui vẻ! Cô ta muốn chơi thì cô đâu thể từ chối, hòa theo cũng là một cách khiến đối phương không kịp trở tay.

- Ủm, những thứ tôi bảo cậu đã chuẩn bị chưa?

- Tất cả đều đã chuẩn bị hoàn hảo rồi.

- Tốt!

- Nhưng... làm vậy có phải hơi quá đáng không?

Y Đường lại như nghe được chuyện rất đáng buồn cười, cô quay người lại nói với anh chàng quản lý:

- Bản chất của cô ta vốn đã như vậy rồi, sẽ chẳng có gì là quá đáng cả.

- Vâng.

Anh chàng tên Vũ Tình khẽ gật đầu cũng chẳng nói thêm gì nữa mà lui xuống. Y Đường điềm điềm tiến đến căn phòng kia, nụ cười nửa miệng luôn hiện hữu trên môi nhẹ nhàng mà ẩn chứa bao hàm ý....

8. Chương 8

Đi vào dãy nhà chính, Y Đường liếc thấy căn phòng được đặt đã mở cửa chờ sẵn, cô bước tới ngồi vào chiếc ghế đối diện Tô Mộc Niên. Không quên khép hờ cánh cửa phòng lại:

- Cũng thật đúng giờ!

Tô Mộc Niên thấy cô đến liền đỡ giọng châm chọc, khinh bỉ mà nhìn cô tươi cười giả tạo. Y Đường cười khẩy, ung dung lật thực đơn đồ uống cứ nhiên không buồn liếc nhìn Mộc Niên đang ngồi trước mặt.

- Tôi uống capuchino

Cô nói với người phục vụ đứng bên cạnh, gọi xong đồ uống mới từ từ ngẩng đầu lên cười nhẹ:

- Hôm nay hẹn tôi ra đây là có chuyện gì đây?

Tô Mộc Niên ngồi vắt chéo chân, cười giả lả nhìn cô, xem ra bầu không khí đang rất căng thẳng. Ắ lắc nhẹ ly rượu vang trên tay, ngữ khí ôn hòa:

- Cũng lâu rồi tôi với chị không ăn cùng với nhau, hôm nay có nhã ý muốn mời chị ăn cơm thôi!

- Ha... Tô Mộc Niên cô kể chuyện cũng thật buồn cười.

Y Đình nở nụ cười chế nhạo, cái gì mà lâu rồi chưa cùng ăn bữa cơm, từ khi nào cô ta lại tốt bụng đến như vậy? Làm bộ làm tịch cũng cần làm cho giống mới khiến người ta không nhìn ra mục đích thật sự của bản thân.

- Mẽ Y Đường, chị là đang tỏ thái độ với tôi?

- Mộc Niên, cô một câu hai câu gọi tôi là chị, nói vậy có phải cô đang vô lễ với bề trên rồi không.

Bàn tay Mộc Niên nắm chặt ly rượu đến nỗi nước trong ly cũng sóng sánh va vào thành ly... song gương mặt ả vẫn rất ôn nhu, hòa nhã xem như lời cô nói ra không đáng tức giận.

- Chị quá lời rồi, tôi nào có ý đó.

Ả lại cười lát thiện ý, vừa lúc đó phục vụ mang nước cho cô vào cùng với một xe đẩy thức ăn, Y Đường hơi nhú mày như hiểu ra việc gì đang xảy ra liền nói với phục vụ:

- Lấy cho tôi hai ly nước cam, capuchino mang đồ giúp tôi.

- Vâng.

Nhân viên phục vụ bày đồ ăn đã gọi sẵn lên bàn rồi liền đi lấy cho cô đồ uống, Y Đường quay sang nói với Mộc Niên:

- Uống rượu nhiều không tốt,tôi gọi cho cô ly nước cam.

Lại là một cái cười đầy ẩn ý,thế mà Mộc Niên lại không hề nhận ra sự mờ ám trong ý tứ lời nói. Thật đúng là không ngờ nhiều lúc ả cũng quá hồ đồ đi. Sau khi đồ ăn và đồ uống đã bày biện xong xuôi,bấy giờ Mộc Niên mới lộ rõ mục đích của ả.

- Đây là đơn ly hôn,Thiếu Viễn anh ấy đã kí,chị cũng mau kí đi. Dù chị có làm gì thì anh ấy cũng không yêu chị,cớ gì cứ phải đeo bám không buông?

Mẽ Y Đường uống một ngụm nước cam, ra điều cảm thông cho ả,cô cầm tờ giấy lên nhìn một hồi rồi lại đặt xuống.

- Cô mời tôi đến đây không phải để ăn cơm sao? Những chuyện này để sau hẵng nói.

Tô Mộc Niên cười cười, ả cầm cốc nước lên uống một hơi hết phân nửa,xem ra là mất kiên nhẫn rồi.

- Vốn dĩ cũng biết mục đích của tôi rồi,chị mau kí đi. Mặt dày cũng không giúp ích gì được đâu.

Mặc kệ lời đả kích của ả,cô vẫn điềm nhiên mà dùng thức ăn. Lát sau lại nói:

- Chị không chịu kí, hôm nay cũng không thể dời khỏi đây. Thức ăn sớm đã có người bỏ thuốc,haha để tôi xem chị làm sao mà thoát.

Tô Mộc Niên liếc cô, ả nhàn nhã mà cầm ly rượu lên uống,vô cùng khoái chí.

- Cô thấy vậy sao?Tô Mộc Niên,cô cũng thật quá hồ đồ đi,Phó tổng là loại người gì chắc cô cũng biết, hần căn bản không thiếu tiền càng không thiếu đàn bà đẹp bên cạnh,tuy nhiên cô biết hần thích cô nên mới lợi dụng hần để hạ nhục tôi. Haha, hần căn bản là chỉ muốn mình cô thôi, tôi chỉ cần giúp hần sớm có được cô thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Trước sự thản nhiên của cô,ả cảnh giác mà nhìn lại cốc nước vừa uống, rồi bàng hoàng đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt cô:

- Chị...

Y Đường đứng liền dậy hất cánh tay đang chỉ vào mặt mình ra, nụ cười trên môi tắt ngấm mà thay vào đó là sự kinh tởm,giểu cợt.

- Cô đừng tưởng những việc cô làm thì người khác không biết,cô làm được đương nhiên tôi cũng vậy. Coi như tôi giúp cô lộ bản chất thật của mình,vui vẻ xong chắc cô cũng chẳng còn sức mà bước ra khỏi đây đâu, tôi sẽ gọi Thiếu Viễn đến đưa cô về. Anh ta cũng nên thấy những trò vui này.

Nói rồi Y Đường cầm bút kí vào tờ giấy trên bàn, nhanh chóng bỏ đi, trước khi đi còn tốt bụng giúp Mộc Niên đóng kín cửa lại.

- Mẽ Y Đường,cô thật thâm độc.

Vọng lại phía sau là tiếng hét căm phẫn của Tô Mộc Niên, cả dãy nhà thoáng chốc đã im lìm chẳng còn bóng người,bên trong lại chuẩn bị có kịch hay sắp diễn ra,quả thật khiến người khác vui vẻ.

9. Chương 9

- Nóng quá.

Cả người Tô Mộc Niên như bị lửa đốt,nóng bừng hết cả người.

- Bé con để anh giúp em hạ nhiệt!

Từ đằng sau bàn tay to lớn của Phó tổng đã sớm ôm trọn ả vào trong lòng, Mộc Niên quay người nhìn gã với đôi mắt đục ngầu đầy kích dục.

- Không cần phiền anh, buông tôi ra.

Tô Mộc Niên ban đầu vẫn cố phản kháng, đến khi đôi môi căng mọng bị gã ngấu nghiến cắn mút thì cả người mềm nhũn dựa vào người gã. ả đưa tay vòng qua cổ Phó tổng, nụ hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, bao nhiêu cuồng dã đều bộc phát. Hai người trong cơn mê loạn quấn lấy nhau không rời, hoan ái là vậy vẫn không quên Thiếu Viễn có thể đến bất kì lúc nào, Tô Mộc Niên vội đẩy tên Phó tổng ra:

- Không được, tránh xa tôi ra.

Gã nhìn cô, đôi mắt đục ngầu không dời thân hình mềm mại quén rũ, gã cười dâm dăng kéo tay cô về phía giường, dùng thân hình béo tốt của mình đè cô dưới thân. Chiếc váy cô mặc trên người nhanh chóng bị cởi bỏ:

- Anh sẽ khiến em thoải mái, đừng cố phản kháng nếu không sẽ không vui đâu.

Tên Phó tổng nhìn thân hình trần trụi vô cùng nuột nà của Mộc Niên khe liếm môi thèm thuồng, gã cúi xuống hôn lên cơ thể ả, âm thanh phóng tung vang lên càng khiến bầu không khí thêm phần mờ ám. Tô Mộc Niên dù muốn phản kháng cũng không thể chống lại sức lực của gã, hơn hết trong người ả đang có thuốc, hơn ai hết ả cần được lấp đầy. Đầu óc cũng vì dục vọng mà trở nên mù mịt, thân ảnh mềm mại uốn lượn như rắn trên giường dục hoặc ướt át.

- Tiểu bảo bối, em thật đẹp.

Nhiệt độ căn phòng càng ngày càng nóng lên, cuộc mây mưa diễn ra triền miên dây dưa mãi không dứt. Thật không ngờ, dục vọng lại có thể khiến con người trở nên thấp hèn đến vậy. Tiếng cửa kéo vang lên, từ bên ngoài xuất hiện bóng dáng của người thứ ba, gân nổi lên cuộn cuộn, hấn nắm chặt hai bàn tay, tờ giấy ly hôn trong tay cũng đã bị vò nát, hấn tiến lại phía đôi nam nữ đang trần trụi cuốn lấy nhau. Thiếu Viễn tóm lấy vai gã Phó tổng hất cơ thể to béo của gã ngã vật ra giường.

- Thăng khôn, tao giết mày.

Những cú đấm mạnh mẽ liên tiếp đáp xuống mặt gã, bản thân vốn béo tốt là vậy nhưng không hề biết đánh trả lại Thiếu Viễn, huống hồ sức lực đều bị cuộc mây mưa vừa rồi rút sạch, gã chỉ biết vô lực giơ tay lên đỡ mặt.

- Thiếu Viễn, đừng đánh nữa, sẽ chết người đấy.

Tô Mộc Niên sợ hãi tóm lấy tay Thiếu Viễn, ả khóc lóc vô cùng thảm thiết cầu xin hấn. Nhưng nhận lại là cái hất tay lạnh lùng, Thiếu Viễn nhìn Tô Mộc Niên cảm phần cực độ, hấn đưa tay bóp chặt cằm ả, gằn lên từng tiếng:

- Tôi thật không ngờ cô lại lẳng lơ thế này. Mẹ kiếp, đúng là đồ gái điếm.

Hấn không nề hà gì mà buông lời nặng nề chửi rủa Mộc Niên, cằm của ả bị bàn tay hấn bóp đau đến tê dại, không nói được gì ả chỉ biết khóc thê thảm, hướng đôi mắt ướt nhẹp nước mắt nhìn hấn.

- Cô khôn hồn thì rút khỏi đây, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi. Nếu để tôi nhìn thấy cô thì đừng trách tôi ra tay độc ác.

Thiếu Viễn trừng mắt nhìn ả rồi lạnh lùng bỏ đi. Mất đi đứa con, nay đến người hấn yêu nhất cũng phản bội sau lưng hấn, thật là muốn dôn hấn đến đường cùng mà, hấn vì cái gì mà ra như ngày hôm nay? Quả báo sao? Hấn khinh, hấn không phục....

10. Chương 10

Vote

Phần 10

2.7K 92 2

Căn phòng trống trải,dưới ngọn đèn chùm vàng nhạt lại càng đơn độc,cô quạnh.Thiếu Viễn ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo,xung quanh là những mảnh vỡ thủy tinh nằm rải rác, hắn cười như kẻ điên, không ngừng uống hết chai rượu này đến chai rượu khác. Nực cười một điều là uống mãi không thể say,hắn vẫn là không thể quên...Trong hồi ức của hắn hiện lên khuôn mặt khả ái của một người con gái,hắn nhìn thấy cô khóc,thấy cô cười,thấy khuôn mặt nhợt nhạt của cô bên giường bệnh. Hắn thấy hết nhưng vẫn hờ hững lạnh nhạt, cười cô về tưởng rằng là trả ơn cô mà cuối cùng lại chính là đang dày vò cô,khiến nỗi đau chồng chất đau thương, đến cuối cùng còn lại mình hắn chìm trong màn đêm tĩnh mịch,lạnh lẽo.

Y Đường thấy Thiếu Viễn như người mất hồn ngồi gục dưới sàn nhà trong lòng cũng đau xót thay cho hắn nhưng không thể đến mà đỡ hắn dậy, cô với hắn coi như trả hết ân oán,nỗi đau hắn mang đến cho cô bây giờ không còn gì để nuối tiếc nữa rồi. Y Đường bước qua Thiếu Viễn đi về phòng thu dọn đồ đạc

- Đừng đi,đừng bỏ anh.

Thiếu Viễn nắm chặt lấy bàn tay cô, nhìn hắn bây giờ thảm hại vô cùng,dáng vẻ lạnh lùng lãnh đạm như bốc hơi không còn dấu tích,hắn nhìn cô cầu khẩn. Đáp lại là cái hất tay dứt khoát của Y Đường,tốt nhất cô không nên bi lụy thêm nữa, vì người đàn ông này cô đã phải chịu bao ủy khuất, chẳng ai thấu cho. Hắn gồng mình đứng dậy,tóm chặt vai cô kéo xuống sofa,hắn nhìn cô bằng đôi mắt vằn tia máu,Thiếu Viễn gầm lên:

- Cũng tại cô mà tôi không còn gì nữa,cô hại chết con tôi bây giờ lại hãm hại Mộc Niên,loại đàn bà như cô thật dơ bẩn. Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy thế nào là đau khổ.

Y Đường trợn tròn hai mắt,kinh hoàng mà nhìn hắn,cô dùng sức mà ủa hắn ra:

- Mau thả tôi ra, tất cả đều là do anh tự chút lấy.

Tay cô chống lên ngực hắn,cơ thể đàn ông đè lên người cô như tảng đá nặng muốn đè bẹp cô. Hắn xé toạc một bên áo của cô, điên cuồng mà hôn lên cổ trắng nõn yêu kiều.

- Anh là tên khốn,loại người như anh sẽ không bao giờ có được hạnh phúc.

Cô biết bản thân không thể chống lại sức lực của hắn,phản kháng trong vô vọng nhưng dù chỉ còn một tia hy vọng cô vẫn muốn duy trì: Lâm Duật,cứu em.

- Có nói gì thì hôm nay tôi cũng sẽ hủy hoại cô.

Giọng Thiếu Viễn khàn đặc, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào thân hình cân đối dưới lớp vải mỏng của cô, hắn cúi xuống cắn vào một bên vai thanh mảnh, lần tìm đến xương quai xanh quặn rũ mặc sức cắn nát tận hưởng khoái lạc. Sắc mặt Y Đường trắng bệch,hai tay cô nắm chặt tấm đệm sofa, tưởng như có thể cào rách lớp vải bên trên,cô khấn khoản cầu xin:

- Xin anh...tránh xa tôi ra.

Nước mắt phủ lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô, ướt đầm một mảng ghế,giọng cô loảng vào không gian, vẫn không ngừng phản kháng trong vô vọng.

- Thiếu Viễn,tôi hận anh.

Hắn phớt lờ lời cầu xin của cô, bàn tay vấy bẩn lên cơ thể thanh thuần, Y Đường cắn phần lên gối hạ bộ của hắn, một tiếng gầm vang lên phá tan sự tĩnh lặng. Thiếu Viễn đau đớn nhìn cô tức giận,hắn tóm tóc cô ném mạnh xuống sofa.

- Con khốn.

Cái tát đau rát vả thẳng vào mặt cô khiến khóe miệng tứa máu, như dã thú hấn điên cuồng mà chiếm lấy đôi môi mềm mại, không hề thương tiếc xé rách quần áo trên người cô.

Trong lúc hỗn loạn tay cô va vào mảnh thủy tinh dưới mặt sàn, máu chảy từng giọt trên sàn nhà, Y Đường lại như tìm được cứu tinh, cô cầm lấy mảnh thủy tinh kề vào cổ Thiếu Viễn:

- Nếu anh không dừng lại, tôi sẽ giết anh.

Thiếu Viễn nhìn cô đầy ngờ vực, hấn cười lạnh:

- Cô dám giết tôi?

- Vậy anh cứ thử đi.

Mảnh thủy tinh ghim vào cổ hấn, tạo thành một vết thương dài, Y Đường nhanh chóng đẩy cơ thể to lớn của Thiếu Viễn ra. Cô lao ra khỏi căn nhà trong bóng đêm tịch mịch, không quan tâm lòng bàn chân đã bị bao nhiêu mảnh thủy tinh ghim vào vẫn cứ chạy, chỉ cần rời khỏi nơi đáng sợ đó, cô đều có thể bắt chặp.

11. Chương 11

Y Đường cứ đi trong vô thức, từng mảnh thủy tinh sắc nhọn ghim sâu vào lòng bàn chân rỉ máu không ngừng, sắc mặt cô ngày càng nhợt nhạt. Bây giờ cũng đã là 10 giờ đêm, đường xá thưa thớt người, cô lại chẳng còn sức mà cầu cứu, chỉ kịp nhìn thấy ánh đèn sáng chói chiếu thẳng vào mặt mình và rồi cả cơ thể như không còn trọng lượng ngã gục xuống....

Khi cô tỉnh lại, cổ họng khô rát, đang chơi với tìm nước uống thì một cốc nước ấm đặt ngay cạnh bàn, Y Đường vội ngược mặt lên nhìn:

- Duật.

Cố Lâm Duật lạnh nhạt nhìn cô không nói lời nào, anh ngồi gọt táo chẳng buồn liếc cô lấy một cái. Y Đường uống nước mà nuốt không thể trôi, cô ho sặc sụa, thấy vậy anh vội vàng tiến lại vuốt lưng cho cô thoải mái. Y Đường khẽ cười nhìn anh:

- Anh lại bị em lừa rồi.

Cố Lâm Duật hừ lạnh một tiếng, anh nhìn cô đầy tức giận. Đương nhiên cô hiểu anh giận cô điều gì, nếu như cô không ngang ngược kiên quyết muốn tự về nhà thu dọn đồ của mình thì cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, và nếu như anh không đến đón cô, không lo lắng cô xảy ra chuyện thì có lẽ giờ này cô có chết ở chỗ nào anh cũng không hay biết. Vậy thì có đáng giận hay không?

- Em xin lỗi.

Y Đường lay nhẹ cánh tay anh, cô ngược mắt nhìn anh áy náy. Cố Lâm Duật bấy giờ mới chịu lên tiếng:

- Em cũng biết mình sai?

Cô vội gật đầu lia lịa, mỉm cười nhìn anh.

- Em muốn ăn táo.

Cố Lâm Duật nhẹ nhàng lấy gọt kê lưng cho cô dựa vào thành giường, rồi anh lại tiếp tục ngồi gọt táo. Trong lòng cô bỗng dấy lên một câu hỏi: Nếu như năm xưa cô không mù quáng chọn sai người thì liệu cô có chọn anh không? Y Đường nhìn thật kĩ khuôn mặt nghiêng nghiêng anh tuần của Lâm Duật, cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ mãi cuối cùng vẫn là không có câu trả lời... Cố Lâm Duật là một người đàn ông tốt, anh về mọi mặt đều ưu tú, lại yêu cô như vậy thì còn có gì để cô phải đắn đo đây? Thế nhưng tình yêu mà, vốn lắm tủi nhiều ngăn, cô đã đi sai bước một lần ít nhiều cũng có sự cản trở... hơn hết người đàn ông tốt như vậy liệu cô có xứng không?

” Yêu là bể khổ

Không yêu cũng khổ

Thà yêu rồi khổ vẫn hơn ngàn lần sống trên đời không biết thế nào là yêu ”

12. Chương 12

- Xem ra em rất muốn ăn táo.

Thấy cô nhìn chăm chú anh khẽ nhếch môi cười, đặt đĩa táo lên bàn tiện tay cầm một miếng cho vào miệng cô. Y Đường ngoan ngoãn há miệng ăn miếng táo ngon lành, cô nói với anh:

- Anh không đi làm mà tốn thời gian ở đây làm gì?

Cố Lâm Duật nhìn cô không trả lời lại lấy thêm một miếng táo nữa đưa cho cô. Chỉ cần vì cô, thời gian có quan trọng như thế nào anh đều có thể lãng phí. Cô hôn mê suốt hai ngày anh lo lắng biết bao nhiêu, đêm nào cũng thức trắng vì sợ cô có thể tỉnh lại bất kì lúc nào. Nhìn bộ dạng của cô tối hôm ấy lòng anh quặn lại, anh luôn muốn hỏi cô một câu:” Thì ra bao nhiêu năm nay em luôn sống như vậy sao?” Nhưng lại không muốn gợi đến nỗi đau của cô, không muốn cô nhớ lại những thương tổn đã trải qua. Thật đúng là yêu đến đau lòng.

- Anh mau đi làm việc của anh đi, em ở đây còn có y tá mà.

Y Đường cười nhẹ trấn an anh, cô thực không muốn anh vì cô mà bỏ công bỏ việc như vậy, cô sẽ rất áy náy.

- Chuyện của tôi không cần em lo, mau khỏe lại là được rồi.

Cô đành bất lực mà nghe theo lời anh, ngày hôm ấy cô tuyệt nhiên không nhớ gì đến Thiếu Viễn hay những chuyện sâu nào, lòng cô thấy an nhiên vô cùng cứ vậy mà chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Y Đường ngủ rồi Lâm Duật mới mang công việc ra làm, anh chăm chú xem lại hồ sơ vụ các vụ kiện thỉnh thoảng lại ngược lên xem cô ngủ có ngon không, thấy cô nằm thật say giấc anh mới an tâm mà làm tiếp công việc của mình.

Nằm trong chăn ấm áp, cô cảm thấy xót xa cho anh, vì cô mà anh quá mệt mỏi rồi, cô thực không đành lòng.

- Duật, anh có yêu em không?

Bị giọng nói của cô làm cho giật mình, anh dời mắt khỏi đồng giấy tờ ngược đôi mắt đen tuyền sâu thẳm nhìn cô:

- Anh có thấy em không xứng với anh không?

Cố Lâm Duật đứng dậy bước về phía giường bệnh, cô cuộn tròn trong chăn lí nhí mà hỏi anh:

- Em muốn biết thật sao?

Y Đường nhìn anh gật đầu vô cùng dứt khoát, từ ánh mắt ấy toát ra thứ kiên định không hề giống đùa cợt

- Tôi yêu em.

Ba chữ ngắn gọn mà khiến tim ai đó đập loạn nhịp, khuôn mặt ửng đỏ lạ thường, cô vội vàng đánh trống lảng:

- Anh mau đi ngủ đi, mai còn đi làm, ở đây suốt không phải điều tốt.

Cố Lâm Duật ngồi xuống cạnh cô, cười tà mị từ từ lật chăn ra:

- Em là đang xấu hổ sao?

- Em....em không có.

- Được,vậy nói đi. Em có yêu tôi không?

Y Đường cười giả lả,cô tự trách mình tại sao lại hỏi anh câu này để bây giờ cái miệng hại cái thân. Vừa nãy cô thực đã nghĩ thông suốt, nhiều lúc có những thứ dùng cả đời người nghĩ cũng không ra có những thứ lại chỉ cần một giây cuộc đời là đưa ra được đáp án. Chẳng cần biết đáp án ấy đúng hay sai chỉ cần tin tưởng vào chính bản thân mình thì đây chính là đáp án đúng nhất rồi.

- Anh hỏi em sao?

Cố Lâm Duật nhìn cô đầy vẻ chờ đợi, khuôn mặt cũng thật gần. Từ góc độ này cô nhận thấy anh thật đẹp,không phải là trước đây cô không nhận ra mà là ngay tại giây phút này vẻ đẹp ấy bừng sáng chói chang.

- Còn ai khác ngoài em ở đây sao?

-...Em buồn ngủ rồi, ngày mai em sẽ cho anh đáp án chính xác nhất. Ngủ ngon.

13. Chương 13

Vừa mở mắt cô đã thấy Cố Lâm Duật say giấc bên cạnh mình,anh ngồi trên ghế,đầu ngả bên giường bệnh. Y Đường không nỡ đánh thức anh dậy đành im lặng cho anh ngủ,tâm chần bị anh đè lên cô có muốn xuống giường cũng không thể xuống đành nằm im nhìn anh ngủ. Nhìn gần như thế này cô mới để ý sống mũi anh thật cao,lông mi cũng thật dài,có điều khuôn mặt có phần tiểu tụy đi thì phải.Y Đường bất giác đưa tay lên chạm nhẹ vào cái mũi vừa cao vừa thẳng của anh,rồi tự cười một mình tỏ ra rất thích thú. Nằm được một lúc thì cô vô cùng muốn đi vào nhà sinh, ban đầu cô vẫn cố nhịn về sau sức chịu đựng có giới hạn cô không thể nhịn thêm nữa đành xuống giường,chẳng quan tâm giấc ngủ của anh nữa. Thấy có tiếng động,Cố Lâm Duật liền tỉnh ngủ,anh thấy cô đang với cái xe lăn thì khẽ nhủ mày:

- Em đang làm gì vậy?

Bị tiếng nói của anh làm cho giật mình,cô bất cẩn trượt tay thế là cả người ngã xuống sàn nhà,dù ngã không đau lắm nhưng anh lại tỏ ra vô cùng tức giận với cô. Đỡ cô dậy mà sắc mặt anh thật là khó coi,cô nhìn mà lại tự hỏi: anh là người bị ngã hay cô mới là người bị ngã đây?

- Khó chịu cái gì chứ,không phải tại anh nên em mới giật mình rồi bị ngã sao.

Y Đường bất mãn nói,cô khẽ lườm anh.

Cố Lâm Duật lại chẳng bận tâm lời nói trách móc của cô,anh lo lắng hỏi:

- Có bị thương ở đâu không?

- Không sao mà,anh mau đi ra đi.

Cô thực sự là sắp nhịn không nổi nữa rồi vội vàng bảo anh tránh đường.

- Có chắc là không bị sao không?

- Anh mà còn hỏi nữa là em bị sao thật đấy,em...em cần vào nhà vệ sinh.

Y Đường giận đỏ cả mặt,anh mà còn nán lại hỏi thêm nữa là cô thực sẽ còn rất xấu hổ vì không kìm hãm nổi,hoặc phi thường hơn thì cô sẽ bị vỡ bóng đáí mà chết mất. Bây giờ Cố Lâm Duật mới hiểu cô đang nói cái gì,liền đẩy xe lăn về phía nhà vệ sinh,anh còn quan tâm hỏi:

- Em có tự làm được không đấy?

Nhận lại câu trả lời là cái lườm của cô:

- Em không phải người tàn phế,anh mau ra ngoài đi.

Cuối cùng thì bao nhiêu khó chịu cũng đều được chuốc bỏ. Hôm nay là ngày cô được xuất viện, những vết thương ở chân cũng đều đã khá hơn tuy nhiên cô vẫn chưa thể đi lại bình thường, hiện tại vẫn cần đến xe lăn để di chuyển. Cố Lâm Duật làm thủ tục xuất viện, rồi thu dọn đồ đạc giúp cô. Đồ ở nhà cũ đều đã được anh chuyển hết rồi, chỉ cần cô về ở là mọi thứ ổn định.

- Duật.

- Ừ?

- Em muốn đi dạo.

Cố Lâm Duật cho người chở đồ về nhà rồi tự mình đẩy xe lăn của cô đi dạo trên phố. Ở bệnh viện mới 4 ngày cô đã thật nhớ cái khung cảnh bình yên nơi đây phố này, mọi thứ đều đẹp để chan hòa biết bao. Lúc sang đường cô bỗng nhìn thấy Tô Mộc Niên đang khoác tay Phó tổng cười nói vô cùng vui vẻ, ả cũng thấy cô nhưng lại phớt lờ mà đi ngang qua nhau. Xem ra sau lần ấy ả đã có một cuộc sống mới bên một người đàn ông mới. Lòng người quả là khó đoán, thật nhanh đã có thể sánh bên người tình mới rồi! Mẽ Y Đường cười khổ, cô ngược mặt nên nhìn những chiếc lá lim vàng óng đang rơi.

- Thật đẹp đúng không?

- Rất đẹp.

Cố Lâm Duật khẽ cười, anh cùng cô nán lại bên đường ngắm những chiếc lá lim bay nhẹ nhàng trong gió, bình yên quá!

14. Chương 14

- Duật.

Y Đường kéo cánh tay Lâm Duật, anh đứng ngược nắng, những tia sáng dịu dàng tỏa rạng hết như được bàn tay ai đó tô vẽ tạo nên một bức tranh đẹp động lòng người. Cô nhìn anh thật lâu rồi khẽ lên tiếng:

- Đưa em đến một nơi nhé?

Cố Lâm Duật đưa tay bẹo má cô, anh ngồi xuống gập đầu nói:

- Em muốn đi đâu?

- Tìm Thiếu Viễn.

Anh có vẻ hơi chần trừ nhìn cô, nhất thời im lặng.

- Em muốn ly hôn.

Mẽ Y Đường khẽ cười lạnh, bàn tay cô nắm thật chặt tay Lâm Duật, hơi ấm từ tay cô lan tỏa làm lòng anh bỗng se lại.

- Anh đưa em về nhà, chuyện ly hôn để anh lo.

Y Đường chần an anh, cô lắc đầu đầy cương quyết mà nói:

- Hãy để em tự chấm dứt mối quan hệ này. Duật, tin em đi!

Cố Lâm Duật trầm giọng nói, anh thực sự là sợ hãi, anh sợ cô sẽ lại gạt anh, sợ cô sẽ lại rung động, sợ cô mãi mãi rời xa không trở về bên anh nữa.

- Em từ trước đến giờ luôn nói dối anh, lấy gì để anh tin em?

Mẽ Y Đường dường như hiểu nỗi canh cánh trong lòng anh, cô nhẹ nhàng cười nói:

- Em yêu anh.

Con người đen bóng chốc xao động, tự đáy mắt sâu thẳm của Lâm Duật cô thấy hình bóng của mình, thật chân thực, thật rõ nét.

- Lần này đừng lừa anh nữa. Anh sẽ không tha thứ cho em nữa đâu.

Y Đường gật đầu cười ngọt, cô vẫy tay gọi anh lại gần, Lâm Duật từ từ cúi đầu sát bên cô. Mẽ Y Đường đặt một nụ hôn thật dịu dàng lên má anh, mặt cổ hây hây đỏ dưới ánh nắng vàng nhạt. Khóe môi Cổ Lâm Duật cong lên một đường tuyệt đẹp, anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào mềm mại. Gió xào xạc thổi bay những chiếc lá lim vàng sắc nắng, cả dãy phố dài không một bóng người chỉ còn lại anh và cô, nắng nhạt rải những tia sáng tinh khôi xuống vai họ, lá lim khe khẽ chao nghiêng trong không gian rồi là là vương trên mái tóc mềm mại tung bay trong gió. Không gian như bừng nắng dành những thứ đẹp dễ nhất cho riêng hai người họ.

15. Chương 15

-Thiếu Viễn, anh hãy kí đi.

Y Đường để trước mặt hắn đơn ly hôn, giờ đây thứ cô muốn duy nhất chính là tự do, chính là một mái ấm nơi cô được yêu thương được làm những gì mình thích, ở bên hắn vốn dĩ thứ hạnh phúc ấy quá xa vời. Những thứ cô đã từng làm vì hắn coi như cô trả lại tình yêu bấy lâu nay đi, đến lúc buông tay được rồi.

- Nếu tôi không kí thì sao?

Thiếu Viễn nhìn cô nở nụ cười nhạt, hắn cầm cốc cafe lên khẽ xoay tròn, đôi mắt nhìn chăm chú vào thứ chất lỏng màu nâu sữa nhưng dường như lại hướng đi vô định.

- Anh cũng biết giữa chúng ta vốn không sự lựa chọn, trước đây anh một mực đòi ly hôn với tôi, lẽ nào lại lật mặt nhanh đến vậy?

- Cô khiến tôi mất mọi thứ, vậy cô nói xem tôi có nên để cô toại nguyện không?

Hắn nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, nơi đáy mắt hiện lên khuôn mặt hơi nhợt nhạt của Y Đường.

- Thiếu Viễn, anh đừng trẻ con như vậy nữa. Anh thừa biết người khiến anh ra như ngày hôm nay vốn không phải tôi mà là chính bản thân anh.

Thiếu Viễn phớt lờ lời nói của cô, hắn đặt cốc cafe xuống bàn, khóe miệng hơi cong lên, hắn nói:

- Nếu cho cô chọn lại, cô có chọn tôi không?

- Sẽ không.

- Đúng vậy, nếu cho tôi chọn lại tôi cũng không yêu cô. Cô hiểu rồi chứ? Đàn bà ai cũng có dã tâm lớn, luôn muốn đạt được điều mình muốn dù tốt hay xấu đều không màng đến hậu quả. Cô chính là như vậy, dù biết tôi không yêu cô nhưng vẫn một mực kết hôn với tôi. Đau khổ cũng đều do cô tự chuốc lấy.

Hắn cầm bút lên kí vào khoảng trống của mình, khẽ cười nhạt rồi đứng dậy rời khỏi.

Y Đường nghe những lời hắn nói bỗng thấy tim mình nhói đau, thực vậy, là cô luôn muốn giành lấy hắn, muốn hắn ở bên cô nên mới có kết cục ngày hôm nay, đều là năm xưa cô lựa chọn sai người, đặt tình cảm làm chỗ. Để rồi những năm tháng qua cứ mãi chạy theo thứ tình cảm không bao giờ là của cô và bỏ lỡ một cơ hội trân trọng người thực sự yêu mình...:

- Dù sao, tôi cũng chúc em hạnh phúc.

Đó chính là lời nói cuối cùng Thiếu Viễn nói với cô, dưới ánh nắng vàng nhạt trên khuôn mặt hắn hiện lên nụ cười thật bình yên không hề u uất như cô nghĩ. Y Đường nhìn theo bóng lưng hắn khẽ nói:

- Cảm ơn anh!

- Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ?

Y Đường dựa vào người Cố Lâm Duật khẽ thì thầm, miệng cô không thể ngừng nở nụ cười tươi tắn

- Chắc, hôm nay là cuối tuần, em muốn anh đưa đi chơi sao?

Cô bấu môi chán nản, lại đưa thêm gợi ý cho anh:

- Hôm nay là 22/5, anh thực không nhớ ngày gì sao?

Cố Lâm Duật mới cười tà mị, anh xoay người ôm cô vào lòng, anh nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng đã to lên rất nhiều của cô

- Làm sao anh có thể quên được, mau chuẩn bị đi, anh đưa em đi khám. Cũng sắp đến ngày sinh rồi.

- Vâng.

Y Đường nhìn anh cười híp cả mắt, cô cũng đưa sờ lên cái bụng nhô cao của mình, tựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc lắng nghe nhịp tim đập rộn rã trong lồng ngực của anh cô cười càng giòn hơn. Bình yên cũng thật quá đổi chân thực, bây giờ ngôi nhà nhỏ chính là bến đỗ bên cô đến trọn đời, vậy là quá đủ rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lai-mot-lan>